

Мисълъ пустнахъ ли тамъ благородна?
Свѣтло и вѣчно що завѣщахъ?

Какъ си послужихъ съ дарѣтъ господень?
Почетохъ ли го съ достоенъ трудъ?...
Тъжно азъ гледамъ пѣтя исходенъ,
Сърдце ми свива нравственъ студъ...

Безумно ази исхарчихъ сили,
На вѣтъръ хвърляхъ, на халосъ сяхъ,
Не пестихъ младий жаръ въ мойтѣ жили —
Запасъ духовенъ лудо пилахъ.

Въ страсти мятежни, въ борби несвѣстни
Що чудо чувства прѣснахъ, слѣпецъ!
Прѣскахъ всемѣстно цвѣтя прѣлестни,
Но красенъ, веченъ свихъ ли вѣнецъ?

Не цѣнихъ ази честно призванье,
Ни въ душа тайний пламъкъ свещенъ;
Азъ пѣхъ, но рѣдео гордо съзнание
За дългъ високи сгрѣвѣ ме менъ.

И мойтѣ пѣсни тѣй отлѣтяхъ...
Много ли откликъ имѣ отъ тѣхъ?
Случайно скудни зърна лѣгнахъ
Въ ровката нива, надъ коя пѣхъ...

Какъ много прѣснахъ — и посѣхъ малко —
Отъ толкозъ сили, младость, животь! —
О синъ разсипникъ, прахосаль жалко
Въ безумни оргий безцѣнъ имоть!